

Signaturmelodiska Museet

På signaturmelodiska museet har man världens digraste samling av signaturmelodier. I varje sal finns sju hörlurar med vardera sju signaturer i. På en vanlig dag hinner vi inte med så många salar, på sin höjd en i timman, och då är intrycken fortfarande fullt möjliga att blanda samman. Man får återkomma och återkomma till detta magnifika museum. På väggarna projiceras notbilderna till vederbörande signaturer. Den som har kommit hit i hopp om att få se något gammalt missat såpa-avsnitt, hon finner snart att signaturerna är totalt avskalade från själva tv-serierna. Här råder maximalt fokus på själva tongångarna. Vi går och går från Karusellen till Dallas till Linus på Linjen. Det känns som vi springer eller rider. Hela museet har formen av Lilla Huset på Prärien, emedan detta bärs upp av en signaturmelodi så enormt stark att man vill gråta.

Varje snutt är så mycket mer än en snutt! För att inte tala om hur de signifikanta användningsområdena har skiftat genom historien... På stenåldern kunde signaturen bestå i en sten som någon ej hade något emot att den föll upprepade gånger, likt en eldigare oktav av vardagen. Efter 1900-talets mittskede var det ganska gångbart att vissla, som om man var entusiastisk på något vis, eller ville ha in munnarna i monitorerna. I nutidens mediala meta-klimat finns signaturmelodier till själva signaturmelodierna. Det händer även att signaturer bjuder in varandra till att medverka i varandras signaturer - allt för att låta igenkänningsfaktorn bli så varierad som möjligt. Och visst har vi mer och mer bekant material att mixa och plocka ur! Signaturer brukar visserligen vara väl förseglade som en delikat mussla eller ett perfekt urmakeri, men inte desto mindre ligger varje slinga vidöppen mot ett parallellt universum. Vi lyssnar en hundrade gång efter den lilla sekvensens ofantliga ursprung. Vissa återkommande kompositörer har sina egna avdelningar på museet. Där kan vi ana förbindelser mellan det melodiska mönstret och den mänskliga levnaden, måhända rentav andra mer animerade levnadsformer.

För den som trots allt känner sig uttråkad eller överstimulerad har museet installerat en speciell apparat, uppkallad efter nöjesmaskinen Razzel. I apparaten stoppar du in ditt förslag på hur en helt ny signaturmelodi skulle kunna låta. Det är bara att nynna rakt in i en gammal charmig grammofontratt, alternativt kasta in valfritt föremål, så hamnar ettorna o nollorna i form av en fil ute på internet. Där kanhända söker någon privatdetektiv eller trädgårdsmästare just din signatur. Har du tur behöver du inte ens skapa en signatur. Hos Gossip City, Sex House, Great Anatomy och de nya institutionerna där begynnelsesnutten är underordnad allt som skall hinna behandlas och interagera på blott sju säsonger, där

istället verkliga låtar får förstärka de starkaste känslorna, där kan det räcka med en riktig poppärla för att du ska få vara med och färglägga oförglömliga världshändelser.

Slutvinjetten utspelar sig vid museets utgång. Den sammanfattar motivet för hela samlingen, och består av sju stolta toner. Dessa bildar tillsammans bokstäverna som vi ska föra in på lodrät ett i morgonens melodikryss, alternativt kvällens kryzz för den som inte har somnat framför teven. När noterna väl är knäckta och alla paket öppnade, då rider tomten iväg längs oändliga sommarmorgnar mot nästa stjärnsystem och nästa. De möter honom med sina sorts signaturer, låter musorna plinga på de mest naiva instrument. Aldrig någonsin blir signaturmelodin en pausmelodi.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten